Ой вийду я з хати та й стану гадати:
Коби то не зброя, не білі кабати,
Ой то ж би-м полетів, як куля, як кріс,
Де-м орлом родився, де-м соколом ріс.

Виходить із хати рідненькая мати:
"І слихом слихати, і видом видати! —
А де ж бо ти, синку, а де ж бо ти був,
Що моїх ти сльозей ніколи не чув?"

"Ой ненечко-утко, не жалуй, не думай:
Летів я за море, летів я за Дунай;
Ходив я далеко-далеко у світ
Підгір'я шукати — Підгір'я там ніт".

Приходя до мене молодці-соколи:
"Легіню, на танець; легіню, на поле!"
"Ой піду я, браття, ой піду я д вам,
Лиш сестрам-голубкам даруночки дам".

Ой клоню я сестрам кармазин, то квіти,
А вни полинули чимборше до кліті —
Винося одежу, винося кресак:
Убрався, уклався, як пава, як мак.

Сорочка в три цирки, хустина шовкова,
Топірчик з Сиготу, а черес з Кракова,
Обі порошниці в Розтоках набив,
А ретязі мої би й Добош носив.

Приходжу на поле, де браття гуляють, —
Цимбалоньки ріжуть, скрипічники грають,
А дівчина моя — то ружа, то сніг;
Як я її зобачив — аж падаю з ніг.

Товариш мій давній заводить з нев танець
Та й шепче до неї: "Дивися — коханець!"
А вна як уздріла — то в регіт, то в плач:
Згадала си любка зелений бокач.

Та й право до мене, хороше, моторне,
За шию вбіймає, до себе мя горне:
"Ой любчику любий, ой де ж бо ти був,
Що-сь співанки мої ніколи не чув?"

І була би більше, небога, казала,
Каби мня громада не була обстала:
Той клонить горілку, той пиво, той мід...
Над наше Підгір'є на світі вже ніт!